

Arrest

nr. 267 648 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 15 maart 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 14 september 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52. §4, 5do lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot he' grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, zijnde D.S. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2. eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn. alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt een attest van onvermogen voor uitgegeven door Spanje. Betrokkene heeft daar verblijf gehad, maar heeft nog steeds de Marokkaanse nationaliteit. Dit document kan aldus niet in overweging worden genomen als bewijs van onvermogen aangezien het niets zegt over de toestand van voor het verblijf in Spanje.

Verder legt betrokkene een attest voor waarin geduid wordt dat er geen inkomsten werden verworven tijdens het verblijf in Spanje. Dit zegt eveneens niets over de situatie van voor het verblijf in Spanje.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat een bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

“Verzoekster voert de volgende middelen aan tegen de bestreden beslissing:

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt :

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt een attest van onvermogen voor uitgegeven door Spanje. Betrokkene heeft daar verblijf gehad, maar heeft nog steeds de Marokkaanse nationaliteit. Dit document kan aldus niet in overweging worden genomen als bewijs van onvermogen aangezien het niets zegt over de toestand van voor het verblijf in Spanje.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Eerste middel:

*schending artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG
schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.*

Verweerster heeft het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr 65.747, 24 augustus 2011

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn...

...de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burger ...

... de verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt :

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De voorwaarde voor het ten laste zijn moet vervuld zijn op het moment van het indienen van de aanvraag (RvV 67 19).

Verzoekster verblijft in Spanje sedert 2009. Ze heeft in Spanje een verblijf bekomen als langdurig ingezetene (stuk 2).

Sedert 21 januari 2021 verblijft ze bij haar moeder in België (referentiepersoon).

Het land van (herkomst) verblijf, voorafgaandelijk aan het verblijf in België, dient aldus als referentie genomen te worden als voorwaarde voor het ten laste zijn.

Dit is in casu Spanje.

De stukken die bij de aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd zijn de volgende:

- 1. Verblijfstitel Spanje*
- 2. Bijdrage administratieve kosten*
- 3. Geboorteakte en conformiteitsattest*
- 4. Kopij paspoort*
- 5. Stortingen gedurende de voorbije zes maanden van de referentiepersoon aan verzoekster in Spanje en vervolgens in België*
- 6. Bewijs van onvermogen: attest geen onroerende goederen — uittreksel kadaster en geen inkomen gedurende jaar 2020, uitgegeven in Spanje*
- 7. Attest Vlaamse Zorgkas: zorgbudget referentiepersoon*
- 8. Attest inkomensgarantie referentiepersoon*
- 9. Verklaring Sociaal Huis Mechelen dat verzoekster geen uitkering geniet = bewijs dat verzoekster tijdens periode in België niet ten laste was van het OCMW*
- 10. Attest gezinssamenstelling referentiepersoon*
- 11. Attest geen strafrechtelijke veroordelingen verzoekster*
- 12. Loonfiches, attest 281.10 en vakantiegeld zus verzoekster als lid gezin*
- 13. Attest Argentabank betaalde onderhoudsgelden door de referentiepersoon met overzicht ganse periode 2020 voorafgaand aan verblijf in België*
- 14. Attest mutualiteit*
- 15. Huurcontract met bewijs registratie referentiepersoon*

Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoekster zowel in Spanje als in België ten laste is van de referentiepersoon.

Uw Raad oordeelde eerder dat descendents ten laste moeten zijn in het gastland (arresten 7576, 10860). Dit volgt tevens uit de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG.

Conform Uw Rechtspraak' is het ten laste zijn van iemand een financiële situatie bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;*
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie men ten laste is om financieel voor de ander in te staan;*
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;*
- Een bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden*

Van al deze 4 voorwaarden werden voldoende bewijzen voorgelegd.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofd van verzoekster geschonden door aan verzoekster het verblijf te weigeren terwijl wel aan de voorwaarden van de gezinshereniging is voldaan.

Het EVRM primeert bovendien op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verweerster heeft zich niet afdoende geïnformeerd en heeft zelfs voorwaarde aan de wet toegevoegd (contra legem) door te stellen dat het land van herkomst gelijk moet zijn aan het land van de nationaliteit, dit om het verblijf te weigeren.

Dit gaat in tegen alle redelijkheid en tegen een zorgvuldig bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids -en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM dient te worden vernietigd.

Tweede middel

Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 406/s§2, eerste lid 3°; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet

De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft;

Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsheginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim. en zelfs al beperkt men het tot het 'afdoende ' karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig ". (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld.

Verweerster diende zowel het gastland als het land van verblijf voorafgaandelijk aan het gastland als land van herkomst te beoordelen.

Het land van herkomst moet niet altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfwet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-I/05, C- 423/12). Volgens die rechtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen bedoeld.

Verweerster heeft zodoende de artikelen 40bis§2,3°, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet alsook de motiveringsplicht geschonden door de stellen:

Betrokkene legt een attest van onvermogen voor uitgegeven door Spanje. Betrokkene heeft daar verblijf gehad, maar heeft nog steeds de Marokkaanse nationaliteit. Dit document kan aldus niet in overweging worden genomen als bewijs van onvermogen aangezien het niets zegt over de toestand van voor het verblijf in Spanje.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat zij geen gezinshereniging vraagt met haar vader (zoals verkeerdelijk gemotiveerd op de beslissing) maar wel met haar moeder.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.

De motivering is foutief, minstens gebrekkig, reden waarom kwestieuze beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij derhalve het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische moeder.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. De voorwaarde van het *“ten laste zijn”*, zoals voorzien in artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, houdt concreet in dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze wordt gesteld dat het gaat om een toestand die in het *“land van herkomst”* moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Bijgevolg dient de verzoekster, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij in haar land van herkomst materieel en/of financieel afhankelijk was van de referentiepersoon bij wie zij zich wil voegen.

Ten einde haar financiële afhankelijkheid aan te tonen, legt verzoekster een attest van onvermogen neer uitgegeven door Spanje alsook een attest waarin wordt geduid dat verzoekster geen inkomsten heeft verworven tijdens haar verblijf in Spanje. In de bestreden beslissing wordt door verweerder erkent dat verzoekster in Spanje verbleven heeft. Doch merkt verweerder op dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit bezit. De voormelde stukken kunnen volgens verweerder aldus niet in rekening worden genomen omdat zij niets zeggen over de toestand van voor verzoeksters verblijf in Spanje. De overige stukken die verzoekster voorlegde, doen volgens verweerder geen afbreuk aan deze vaststelling.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*” en het begeleiden van of zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. Het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” moeten met andere woorden verschillend zijn. Noch uit de bewoording van artikel 40ter noch uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt echter dat het “*land van herkomst*” noodzakelijkerwijs gelijk moet worden gesteld aan het “*land van nationaliteit*”.

Er wordt door verzoekster niet betwist dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, doch voert zij aan dat zij sinds 2009 in Spanje verbleef en dat aldus Spanje en niet Marokko beschouwd dient te worden als haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart als langdurig ingezetene die werd afgeleverd op 6 oktober 2017 en geldig is tot en met 22 augustus 2022. Dit stuk werd door verzoekster toegevoegd aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf en is vervat in het administratief dossier. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder betwist dat verzoekster voor haar aankomst in België op legale wijze in Spanje verbleef. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat er geen nota met opmerkingen werd neergelegd. Verweerder repliceert derhalve niet op verzoeksters betoog.

Zoals verzoekster betoogt, legde zij verscheidene stukken voor om het ten laste zijn van de referentiepersoon te staven, waaronder een attest van onvermogen dat werd uitgegeven door Spanje alsook een attest waarin wordt geduïd dat verzoekster geen inkomsten heeft verworven tijdens haar verblijf in Spanje. Verweerder motiveert dat deze stukken niets zeggen over haar verblijf in Marokko, dit terwijl er niet wordt betwist dat verzoekster in Spanje verbleef voor haar aankomst in België. Zoals reeds werd opgemerkt dient het “*land van herkomst*” geïnterpreteerd te worden als het land waar verzoekster gewoonlijk verbleef vóór zij verzocht om de referentiepersoon te voegen. In de bestreden beslissing en het administratief dossier wordt niet verduidelijkt waarom verweerder concludeerde dat niet Spanje maar Marokko *in casu* beschouwd dient te worden als land van herkomst. Gelet op de verblijfskaart die verzoekster neerlegde, dient de Raad te concluderen dat verweerder een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan het begrip “*land van herkomst*”, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. Verweerder heeft derhalve geen zorgvuldig onderzoek gevoerd door te stellen dat de voormelde Spaanse attesten niet in overweging kunnen genomen worden omdat zij geen informatie bevatten over verzoeksters verblijf in Marokko.

Het eerste en tweede middel zijn, in aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT